

РЕШЕНИЕ

№ 2034

гр. София, 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **12500** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1, във връзка с чл. 4 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на Х. Н. С.. Ищецът твърди, че срещу него е било издаден Електронен Ф. за налагане на глоба за нарушение по ЗДвП, установено с автоматизирано техническо средство или система, серия К № 1046941 което е обжалвал по съдебен ред пред Районен съд Благоевград. С решение № 9893 от 22.10.2019 година, постановено по НАХД № 935/2019 г., районният съд е отменил изцяло ЕФ, като незаконосъобразен. Решението на районния съд е влязло в сила на 20.11.2019 г.

Ищецът претендира ответника да бъде осъден да му заплати сумата от 300 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита, съдействие и процесуално представителство в производството пред БЛРС по посоченото нах дело, ведно със законната лихва, считано от 20.11.2019 г. Претендира и присъждане на направените съдебни разноски в настоящото съдебно производство, по приложен списък.

Ответникът, Областна Дирекция на МВР Б., чрез Директор на ОДМВР Б. в отговор към исковата молба изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция; твърди, липса на основание да се ангажира отговорността на

дирекцията, поради приложимостта на чл. 5 ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като с поведението си като водач на МПС е причинил вреда за себе си, като не е спазвал правилата за движение. Оспорва се изобщо да има извършен разход от страна на ищеца в производството пред БлРС, тъй като няма надлежен счетоводен документ – данъчна фактура, а приложения договор за правна защита и съдействие е частен документ, от който не се установява действително плащане; възразява се ползването на адв. услуга, тъй като във въззивното производство ищецът не е представляван, депозирано е становище, а оттова като казуистика с оглед липсата на фактическа и правна сложност, претенцията е завишена. Възразява присъждането на лихва, както се възразява и претенцията за присъждане на разноски в това производство.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на предявения иск по основание и размер.

Съдът след като обсъди релевантите с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, във връзка с чл. 144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Като доказателство по делото, по разпореждане на съдията докладчик е приложено нах дело № 935/19 г. по описа на РС Благоевград. Същото е било по повод жалба на ищеца/тогава въззивник/ срещу издаден ЕФ серия К № 1046941. С решение на РС е отменен електронния фиш. Решението на РС е влязло в сила на 20.11.2019 г. Няма спор по тези факти. Видно от договор за правна защита от 02.05.2019 г., л. 42 от НАХД 935/19, настоящият ищец е направил съдебни разноски, представляващи платено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева за развитото се съдебно производство пред РС Благоевград. Приложения договор за правна защита и съдействие няма характер на счетоводен документ, както правилно възразява ответника в приложеното становище, но има белези на разписка за платна сума – страни, сума, платена в брой, подписи на страните. Съдът приема, че сумата е платена, което е основание да се приеме, че разноските за адвокатско възнаграждение пред РС са действителни.

При установената фактическа обстановка настоящия съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим, предявен от лице, търпяло нарушение в имуществената си сфера, по повод издаден срещу него санкционен акт – Електронен Ф. /ЕФ/от ответника.

Разгледан по същество е основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ горепосочената правна норма е доразвита, като е определено, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

В конкретния случай претенцията се основава на това, че е налице отменен като незаконосъобразен ЕФ и от тази отмяна се претендират имуществени вреди, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Адвокатската защита е конституционно гарантирана от чл. 56 от Конституцията на

Република България и законово регламентирана със Закона за адвокатурата дейност, която се осъществява от адвокати – лица с висше юридическо образование, които не са държавни служители и които за висококвалифицирания си труд получават хонорар от доверителя си на принципа на свободното договаряне при нормативно определен минимум. Тази защита е по закон задължителна само по определена категория дела и за определен кръг от лица, но на практика за всеки един чужденец, български гражданин без юридическо образование, а още повече за неграмотен или гражданин с начално или основно образование, би било много трудно, граничещо с невъзможното да се справи със защитата си по каквото и да е съдебно дело, особено ако насрещната страна, както е в случая с издателя на наказателното постановление, е държавен орган, носител на властнически правомощия, съветван и подпомаган от платени държавни служители с висше юридическо образование – юрисконсулти.

Правото на обезщетяване на вреди, причинени от непозволено увреждане е институт, познат от римското право и е бил прилаган още в българското обичайно право. Той стои в основата и на чл. 45 и следващите от действащия Закон за задълженията и договорите /ЗЗД/ и изцяло на него е базиран и Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ предвижда, че държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Едно от условията на чл. 204, ал. 1 от АПК за допустимост на иска за реализиране на отговорността на държавата и общините за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по „съответния ред“, който е обжалване по административен и/или съдебен ред. Следователно, след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по административен и/или съдебен ред и след като в тези производства гражданина е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт /в случая наказателно постановление/ и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие, тъй като гражданина не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаден ЕФ, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган.

В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН /в редакцията към 20.11.2019/, така и НПК, към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ за приложението на чл. 1, ал. 1 от този закон, съобразено преди измененията на ЗАНН, ДВ 94/2019 г.

По изложените съображения съдът намира, че предявените иски са доказани по

основание и размер, поради което следва да бъдат уважени изцяло. Сумата се претендира със законната лихва, която съобразно задължителните указания на т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС, следва да се уважи от датата на отмяната на акта на 20.11.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на делото, направеното искане от страна на процесуалния представител на ищеца за присъждане на направените съдебни разноски в общ размер на 310 лева, от които 10 лева платена държавна такса и 300 лева платено адвокатско възнаграждение е основателно. По делото е приложен договор за правна помощ с определено възнаграждение за адвокат в размер на 300 лев, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАДв, като сключен с близко лице по смисъла на тази разпоредба. От приложената вн. Бележка за платена ДТ по с/ка АССГ е установено, че платец е Д. Д. се осъжда да заплати доказаните по размер разноски на адв. Д. Д., БЛАК.

По тези съображения,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР Б. да заплати на Х. Н. С., ЕГН [ЕГН] сумата 300 (триста) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди на основание чл. 1 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва, считано от 20 ноември 2019 година до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР Б. да заплати на адв. Д. Н. Д., ЕГН [ЕГН] сумата 310 (триста и десет) лева, представляващи възнаграждение за един адвокат и платена държавна такса, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия: